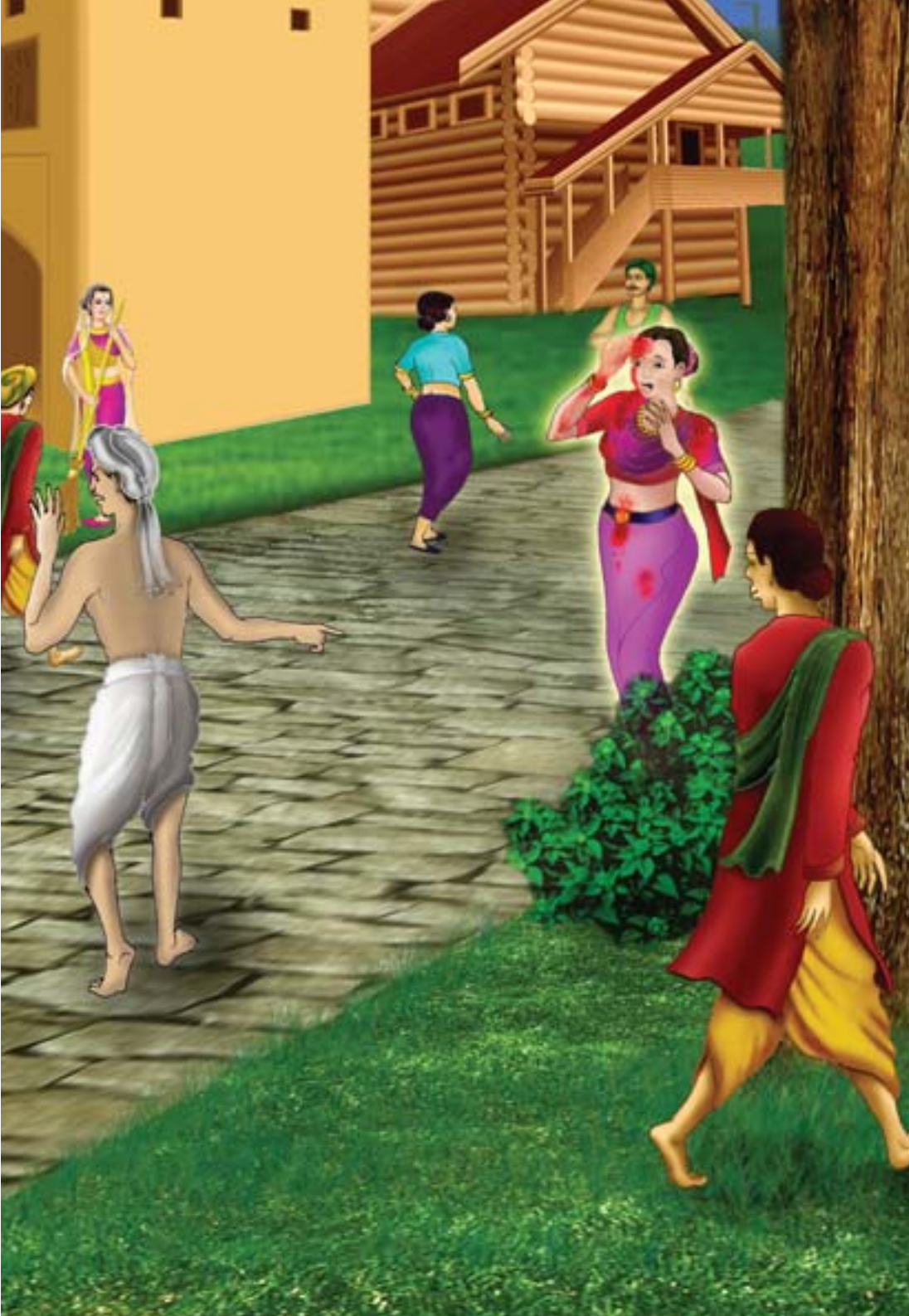

อดใจเมื่อมีอุปสรรค

๒๓๕

การสร้างบารมีเป็นงานที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติ เราเกิดมาก็เพื่อสร้างบารมี ดำเนินตามรอยบาทพระบรมศาสดา มุ่งแสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพื่อให้ไปถึงจุดหมายปลายทาง คือ ที่สุดแห่งธรรม ในระหว่างการสร้างบารมีเป็นธรรมดา ที่จะต้องเจออุปสรรค อุปสรรคเป็นเพียงเครื่องทดสอบกำลังใจ เท่านั้น

หากเราใช้สติและปัญญา ปัญหาทั้งหลายก็จะหมดไป เหมือนการเอาคบเพลิงจุ่มลงไปใต้น้ำ เมื่อทำใจหยุดได้ ก็เกิดปัญญาสามารถแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้ การฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง จึงเป็นหน้าที่หลักของมนุษย์ทุกคน

มีธรรมภาสิตที่พระโบราณจารย์กล่าวไว้ในหนังสือ สวดมนต์ฉบับหลวงว่า

“**ขณฺติโก เมตฺตวา ลาภี ยสฺสสึ สุขสึลฺลา**
ปิโย เทวมนุสฺसानํ มนาโป โหติ ขณฺติโก

ผู้มีขันติ และเมตตา ย่อมเป็นผู้มีลาภ มียศ และมีความสุขเสมอ ผู้มีขันติธรรมย่อมเป็นที่รักที่ชื่นชอบของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย”

พระท่านสอนเราให้รู้จักอดทน คือ อดใจ เวลามีความโลภ หรืออภิชฌาเกิดขึ้น อยากจะได้สมบัติของคนอื่น เราก็ต้องรู้

อดใจเมื่อมีอุปสรรค

๒๘๐

เท่าทันว่านี่คือกิเลสตัวโลภะ แล้วรีบหยุดความอยากนั้นด้วยการ
อดใจ ทำใจหยุดนิ่งเฉย ไม่นานความโลภก็จะดับไป

เมื่อมีความโกรธคิดประทุษร้ายเกิดขึ้น ก็เอาใจหยุดนิ่ง
ตอนแรกๆ ความโกรธอาจจะพลุ่งพล่านอยู่ในใจ แต่ก็ไม่ถึงกับ
หลุดออกมาข้างนอกให้คนอื่นได้ยิน พอเราหยุดนิ่งสักพักหนึ่ง
ความโกรธ ความอาฆาตพยาบาทนั้นก็หายไ

ถ้ามีความเห็นผิดเกิดขึ้น ดวงจิตพรั่มัว ทำอะไรก็
ผิดพลาดไปหมด ก็ให้หยุดใจนิ่งๆ ไว้ ไม่ช้าแสงสว่างแห่งปัญญา
ก็จะเกิดขึ้น ทำให้เราเห็นถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง

ถ้าหยุดใจได้เพียงอย่างเดียว จะสามารถเอาชนะกิเลส
ในใจของเราได้ อุปสรรคภายนอกทั้งหมดก็เป็นเรื่องเล็กน้อย
เราจะเอาชนะอุปสรรคภายนอกได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าจะเป็น
ความทุกข์ยากลำบาก คำพูดให้ร้ายต่างๆ ก็อย่าปล่อยให้เข้ามา
อยู่ในใจของเรา สิ่งที่เราควรจะอยู่ในใจของเรา คือบุญกุศล ความ
ดีงามที่เราได้ทำไว้ และพระรัตนตรัยในตัว หากเราทำได้เช่นนี้
ก็จะเป็นที่ยกย่องของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

*มีแม่ศรีเรือนคนหนึ่ง ชื่อ เวเททิกา นางเป็นคน
สงบเสงี่ยมเรียบร้อย จิตใจเยือกเย็น ชาวบ้านทั้งหลายใน

อดใจเมื่อมีอุปสรรค

๒๘๑

ละแวกนั้น ต่างก็รำลึกกัน ถึงกิริยามารยาท ที่เรียบร้อย
อ่อนน้อมของแม่บ้านคนนี้ นางได้จ้างหญิงคนหนึ่ง ชื่อ กาลิ
มีหน้าที่รับใช้ ปิดกวาดเช็ดถูภายในบ้าน นางกาลิก็ตั้งใจทำงาน
ด้วยความขยันขันแข็ง กินอยู่หลับนอนในบ้านหลังนี้เสร็จสรรพ

อยู่มาวันหนึ่ง นางกาลิเกิดมีความคิดขึ้นว่า นายหญิง
ของเราไม่เคยแสดงความโกรธ ความเครียดขริบออกมาเลย
อาจเป็นเพราะว่านางไม่มีความโกรธอยู่ในใจ หรือจะเป็นเพราะว่า
นางไม่เคยพบกับเรื่องหงุดหงิดขัดเคืองใจ เนื่องจากเราเองก็
จัดแจงดูแลการงาน ด้วยความเรียบร้อยทุกอย่าง เห็นทีเราจะ
ต้องทดสอบนายหญิงของเราดูว่านางมีความอดทนจริงหรือเปล่า

วันรุ่งขึ้น นางกาลิก็เริ่มดำเนินการตามแผนที่คิดไว้ โดย
เกล้งนอนตื่นสาย ข้าวปลาอาหารก็ไม่ได้หุงต้ม พาเอาคนใน
บ้านต้องอดอาหารไปตามๆ กัน นายหญิงจึงเข้ามาเรียก พอดี
เห็นนางกาลิเพิ่งตื่น ก็เลยต่อว่าต่อขานไปว่า “เจ้ากาลิ วันนี้
ทำไมเจ้าขี้เกียจ นอนจนกระทั่งสายปานนี้” นางกาลิจึงพูดยั่ว
โมโหตามแผนว่า “ฉันทื่นสายแค่นี้จะเป็นอะไรไป” เจ้านายก็
ตวาดว่า “นางชั่วร้าย เมื่อเจ้าไม่เป็นอะไร จะมามัวนอนอยู่ทำไม
รีบไปทำงานบ้านเดี๋ยวนี้” นายหญิงพูดด้วยความโกรธขัดเคือง
หน้านี้ว่ควัฆฆ

อดใจเมื่อมีอุปสรรค

๒๘๒

วันที่สอง นางกาลียังคงดำเนินการทดสอบความอดทนของเจ้านายด้วยการนอนตื่นสายกว่าเดิมอีก คราวนี้เจ้านายยิ่งขุ่นมัวกว่าเดิม แผลเสียดำดั่งล้นบ้าน หน้าตาบึ้งตึงไปทั้งวัน

ครั้นวันที่สาม เจ้าของบ้านโกรธจัดที่เห็นนางนอนตื่นสาย ปากก็ร้องด่าพร้อมกับคว้าลื้มตอกประตูบ้านขว้างใส่นาง ลื้มประตูโดนเข้าที่ศีรษะของนางกาลีย่างจัง ศีรษะแตกเลือดไหล นางจึงเดินเอามือกุมแผลไว้ เทียวโพนทนากับชาวบ้านว่า “พวกท่านจงมาดูนายหญิงของฉัน คนที่สงบเสงี่ยมเรียบร้อย แต่ทำไมจึงทำร้ายฉันจนหัวร้างข้างแตกอย่างนี้”

ตั้งแต่นั้นมา ผู้คนในหมู่บ้านก็พากันรำลือไปทั่ว ถึงหญิงแม่บ้านเวเททีกาว่า เป็นคนahunหันพลันแล่น ไม่สงบเสงี่ยมจริงเป็นคนดุร้าย เพราะทำร้ายหญิงรับใช้จนศีรษะแตก

มีคนบางคนในโลกที่มีความเคารพเพียงช่วงเวลาที่ยังไม่ได้กระทบกับถ้อยคำ หรือเหตุการณ์อันไม่เป็นที่พอใจ แต่จะโกรธเคืองขุ่นมัว ต่อถ้อยคำขัดหูหรือการกระทำที่ขัดตา เช่นกับหญิงแม่บ้านเวเททีกาคนนี้ ที่เป็นคนอดทนไม่จริง

พระบรมศาสดาจึงตรัสสอนให้พวกเรามีใจหนักแน่น มั่นคงเหมือนกับแผ่นดิน แผ่นดินที่แม้จะมีใครเอาสิ่งปฏิกูลมาเททิ้งลงไป หรือเอาของเหม็นมาราดรด ก็ยังคงทำหน้าที่รองรับ

อดใจเมื่อมีอุปสรรค

๒๘๓

ด้วยอาการสงบนิ่ง ไม่มีอาการหวั่นไหว หรือเดือดร้อนใดๆ พวกเราก็เช่นเดียวกัน หากมีใครมาว่าร้ายให้โทษเรา ด้วยคำพูดไม่จริง หยาบคาย ก็ให้มีใจหนักแน่นไม่หวั่นไหว ไม่โกรธตอบ และให้มีเมตตาจิตไปยังบุคคลนั้น อย่าเป็นผู้มีเวรมีภัยกับใคร

นอกจากนี้ พระพุทธองค์ท่านยังตรัสสอนให้มีความอดทน ถึงขนาดอุปมาว่า ถ้ามีพวกโจรใจบาปหยาบช้ำ นำเลื่อยขนาดใหญ่ มาตัดอวัยวะน้อยใหญ่ของเรา หากเรามีใจคิดร้ายต่อพวกโจร แม้แต่น้อย ก็ไม่เชื่อว่าประพฤติตามคำสอนของพระพุทธองค์ เพราะว่าไม่มีความอดทนอดกลั้นต่อความโกรธ

ความอดทนเป็นบันไดไปสู่นิพพาน พระบรมโพธิสัตว์ ถ้าปราศจากความอดทนแล้วจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ เพราะว่ากว่าที่จะมาเป็นพระพุทธเจ้าไม่ใช่ของง่าย ต้องอดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องสละทั้งทรัพย์ อวัยวะและชีวิต ฟันฝ่าอุปสรรคมานับภพนับชาติไม่ถ้วน เพื่อจะสั่งสมบุญบารมี ให้ได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ แม้ว่าท่านจะเจออุปสรรคมากมายเพียงไรก็ไม่ย่อท้อ อุปมาว่า บนหนทางที่มีกองไฟกองมหึมาลุกโพล่งแล้วให้ท่านก้าวเดินฝ่ากองไฟไปยังจุดหมายปลายทางอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งฝั่งนั้นจะทำให้ท่านได้บรรลุเป้าหมายอันสูงสุด ท่านก็จะเดินฝ่าเปลวเพลิงนั้นไป โดยไม่กลัวต่อมรณภัย และอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น

อดใจเมื่อมีอุปสรรค

๒๘๔

การสร้างบารมีของพวกเรา ก็เช่นเดียวกัน จะต้องมีความหนักแน่น และเข้มแข็ง ดุจเดียวกับพระบรมโพธิสัตว์ เพราะชาวโลก และสรรพสัตว์ทั้งหลาย กำลังรอคอยความช่วยเหลือจากเราอยู่ เขาอยากรู้วิธีที่จะเข้าถึงความสุขที่แท้จริง ได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ได้บรรลุจุดหมายปลายทางอย่างถูกต้องปลอดภัย และมีชัยชนะ ดังนั้นเราจึงต้องทำหน้าที่ยอดกัลยาณมิตรผู้นำบุญนำพาทุกชีวิตให้ไปสู่ความสำเร็จสมปรารถนา ด้วยการช่วยกันสถาปนากัลยาณมิตรชักชวนกันมาทำความดีมาให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา บุญกุศลก็จะติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

